

Sv. omša - 5 - Vstup do chrámu

Napísal Balek Robert

Utorok, 28 September 2010 12:24

Ako sa každý z nás rád vracia na miesto, kde ho prijímajú takého aký je, kde ho milujú, kde sa necíti sám a opustený ale obklopený milovanými – jednoducho domov, tak by sme mali aj my – dcéry a synovia Nebeského Otca radi vracieť do Domu, kde On stále prebýva.

Ako matka neustále prebýva doma a s odchodom matky vyhasne teplo domova, ako matka neustále myslí na svoje deti, ktoré odišli z rodičovského domu, a vždy ich privíta s otvorenou náručou, keď sa vracajú, vybozkáva a načúva ich rozprávaniu, dodá silu, pokoj, povzbudí a zahrnie a objíme svojou láskou, tak aj Boh neustále prebýva v chráme, neustále myslí na svoje milované dcéry a synov, ktoré odišli z jeho domu a trápia sa tam, kde žijú, a vždy si tieto svoje deti privinie v náručí, keď sa k Nemu vrátia, načúva ich rozprávaniu, zdieľa s nimi ich bolesti, starosti, povzbudí, naplní pokojom, múdrosťou, silou a odvahou a zahrnie láskou.

Ako padne ťažko matke, ak jej deti, prichádzajúc domov, ju ani nepozdravia, neobjímu, ani si neuvedomia, že ona tam býva a správajú sa, akoby tam vôbec nebola. Ako jej zovrie srdce, keď im chce vliať do srdca pokoj, poradiť a oni k nej ani nedvihnú pohľad, ignorujú ju... Ako ťažko je aj Bohu ako Otcovi, keď jeho deti pri vstupe do jeho domu – do chrámu, ho ani nepozdravia, neuctia, možno si aj sadnú, ale všetko robia tak, akoby tam ani nebol, keď si neuvedomia, že On tam býva. Ako mu zovrie srdce ako milujúcemu Otcovi, keď svojim deťom chce vliať plnosť pokoja a lásky, poradiť im a oni k Nemu nedvihnú ani len raz pohľad svojho srdca, ignorujú

ho...

Tak to často vyzerá, keď vidím mnohých vstupovať do chrámu – bezmyšlienkovito, bez uvedomenia si toho, čo práve robia, namočia ruku do sväteničky, urobia nekoordinované pohyby okolo svojej hrude, akoby si chceli striasť prach zo svojej košeľe a súčasne robia ďalší zvláštny pohyb, akoby sa im zrazu podlomili kolená, vystrúhajú nejakú polopokrčenú pózu a rýchlo sa narovnajú a utekajú nejakým smerom k voľnému miestu v kostole. Niekedy sa mi chce za nimi utekať a dať im prvú pomoc v domnení, že ich zrazu chytil infarkt alebo porážka. Smejete sa, ale niekedy to naozaj tak vyzerá a mne sa chce skôr plakať, keď sa pozriem na Božiu tvár, aká musí byť smutná z toho, čo to tie jeho deti pred ním stvárajú a na čo sa vlastne hrajú. Ak by niekto v minulosti pred kráľom urobil také čudné gesto, vyviedli by ho z kráľovskej sály a potrestali alebo ho radšej považovali za šaša.

Ak si chceš uctiť svojho Otca, ktorý je zároveň nekonečným, všadeprítomným, všetko tvoriacim obrovským Bohom, pred ktorým skláňajú kolená v hlbokoj úcte miliardy stvorení v nebi a medzi nimi aj všetci anjeli a archanjeli, ktorí vysoko prevyšujú svojou inteligenciou, vznešenosťou a krásou tú našu pozemskú inteligenciu a krásu, najprv si uvedom, kto je Ten, ktorý ťa v chráme čaká. Príliš málo si uvedomujeme, pred kým to vlastne skláňame kolená a aký znak lásky to vlastne na svojom tele prežehnaním sa svetu okolo ukazujeme... Stiahne nám hrdlo od ľútosti, ktorú prežijeme, keď po smrti uvidíme, na koľkých miestach sme toho nádherného, majestátneho Boha odignorovali a ukázali sa ako hlupáci a neokrôchanci v porovnaní s nebeským dvorom bytostí, ktoré s úžasom a bážňou na tvári sa skláňajú v hlbokom vzdaní úcty a často sa ani neodvážia pozrieť Bohu do tváre. To, že je k nám náš milovaný Otec tak zhovievavý a milosrdný, ešte neznamená, že sa k nemu môžeme správať ako k úplne seberovnému, dokonca s menšou úctou ako ku dôležitým osobám v našom okolí. Boh si vo svojej nádhere a veľkosti od nás zaslúži omnoho väčšiu úctu, akú sme vôbec mu schopní dať - nie úctu zo strachu pred jeho silou, ale úctu z obdivu nad jeho láskou, ktorou nás biednych napriek svojej vznešenosti zahŕňa. Raz - vo večnosti po svojej smrti sa budeme pred ním a pred všetkými anjelmi veľmi hanbiť za svoju nevďačnosť, za naše ignorovanie jeho vznešenosti a majestátnosti, ale hlavne jeho lásky, ktorou nás miloval tak veľmi, že namiesto nás šiel zomrieť a pretrpieť muky zatratenia.

Preto, ak vstupuješ do chrámu, už pri otváraní sa spýtaj sám seba: „Idem naozaj ku svojmu Otcovi? Potrebujem toto stretnutie s Otcom? A vôbec – teším sa na neho? Alebo je to znova len formálna návšteva, načo tu vlastne idem?“ A skús si odpovedať úprimne, zo srdca... Tvoj Otec nepotrebuje šašov - dcéry a synov, ktoré len nasilu prichádzajú so zatvorenými srdcami bez najmenej chuti sa s Ním skutočne stretnúť. Ako každého otca na zemi tak aj Toho na nebi teší dieťa, ktoré príde, lebo to naozaj chce, lebo po ňom túži, lebo ho miluje, lebo chce byť jednoducho len tak chvíľu s ním, pobudnúť v jeho náručí, cítiť jeho pohladenie a počuť možno len jediné slovo: „Mám ťa rád, synku... dcérka...“ A ako každý otec na zemi, tak aj ten na nebi

Sv. omša - 5 - Vstup do chrámu

Napísal Balek Robert

Utorok, 28 September 2010 12:24

veľmi rád počuje od svojho syna či dcéry: „Aj ja Ťa mám rád,... rada... otec... ocko.“

Skús mu to hneď pri vstupe do chrámu, keď zatlačíš dvere kostola, aj povedať. Možno to budú slová: „Tak som tu, Otec...“ alebo „Viem, že ma máš rád... preto som prišiel, veď vieš, že Ťa mám aj ja rád, Otec.“ Neponáhľaj sa, neutekaj ako splašený hneď si niekam sadnúť, počkaj chvíľu a naplno si uvedom, že on je tam, že tam na teba celý deň čakal, že sa na teba teší, že Ťa veľmi miluje a túži ti naplniť srdce tak, ako sa to len dá, nakoľko mu to dovoľíš... Uvedom si jeho majestátnu prítomnosť, prítomnosť anjelov, ktorí sú vždy pri svojom Kráľovi... A vstúp s bázňou do Jeho svätej prítomnosti.

Sv. omša - 1 - Čo je to sv. omša?

Sv. omša - 2 - Príprava - Dar

Sv. omša - 3 - Vyčistiť chrám duše

Sv. omša - 4 - Chrám - miesto kde sa nebo spája so zemou